

[Maigaard.]

teristisk, at hr. Guldberg siden septemberforliget har haft større indflydelse på dansk markeds politik end det år, han var udenrigsminister.

Derfor vil jeg bede udenrigsministeren om at forklare tinget, om han er enig med hr. Guldberg, når hr. Guldberg under Europa-Parlamentets behandling af den såkaldte Lord Gladwin-betænkning, som omhandler forholdet mellem EF og militærproblemer, den 15. december 1975 siger:

»Der er derfor en logisk uadskillelig forbindelse mellem viljen til det europæiske samarbejde i traktaten og viljen til at samarbejde om udenrigspolitiske og dermed også sikkerhedspolitiske og dermed også forsvarspolitiske fællesinteresser.«

»Og dermed også forsvarspolitiske fællesinteresse«. Dér slap katten jo ud af sækken. Jeg vil derfor gerne spørge regeringen, om den er enig i den betragtning, hr. Guldberg har lagt frem i Europa-Parlamentet den 15. december. Det skulle være nemt at svare klart, men mon vi får et klart svar? Mon vi ikke får en rigtig K. B. Andersen-bortforklaring?

Arnfast (CD):

Når jeg tager ordet i denne debat, er det foranlediget af de bemærkninger, der er faldet fra forskellig side om den danske parlamentariske delegations deltagelse i FNs generalforsamling. Jeg har med tilfredshed noteret mig, at den højtærede udenrigsminister i sin tale har tilkendegivet, at han finder denne deltagelse nyttig. Det er ord, jeg fuldt ud kan tilslutte mig efter at have haft mulighed for at deltage som mit partis repræsentant i en del af generalforsamlingen.

Jeg skal ikke gentage alle de argumenter om den større forståelse for internationale problemer, som deltagelse giver medlemmer af dette ting, der får lejlighed til at være med dér, men jeg vil gerne prøve at illustrere nytten af denne delegations tilstedeværelse gennem et eksempel, idet jeg mener, at det ikke mindst for en mindretalsregering må være nyttigt at sikre sig en bred parlamentarisk dækning for den endelige beslutning om stemmeafgivelse m. v. i internationale parlamenter.

Jeg erindrer, at der var et par tilfælde ved de morgenmøder, som finder sted på misso-

nen, hvor der var et klart flertal blandt de politiske repræsentanter mod den foreløbige instruks, som regeringens repræsentant, ambassadøren, havde modtaget hjemmefra. Nu tror jeg ikke, at der er nogen af disse spørgsmål, der ville have skabt nogen egentlig regeringskrise herhjemme, men i det ene tilfælde var det dog alligevel en så alvorlig situation, at Danmarks holdning netop var af en vis betydning. Uden at gå ind i substansen, som det hedder i det særlige sprog, vi lærer derovre bl. a., så var Danmarks holdning bl. a. afgørende for, hvordan Irland ville tage stilling, og dermed afgørende for, om der ville være skabt en fælles EF-holdning af de ni lande. Samtidig blev vi orienteret om, at Norge faktisk også var indstillet på at følge den danske indstilling og ikke den svenske, som var parallel med, hvad regeringen oprindeligt var indstillet på. Her er altså et eksempel på, hvordan Danmarks holdning pludselig var af nogen betydning, også for andre nærtstående lande, som vi plejer at forhandle med, og det var i en situation, hvor disse tilkendegivelser indløb time for time på et tidspunkt, hvor det var aften og nat herhjemme.

Lad mig afslutte: det endelige resultat blev, at missionens chef herhjemmefra fik instruks om, at der skulle stemmes i overensstemmelse med flertallet af EF-lande, hvorved vi altså fik både Irland og Norge med, og det var, som jeg siger, flertallet af delegationen ganske godt tilfreds med.

Jeg har nævnt dette eksempel for at rette et spørgsmål til den højtærede udenrigsminister, som i øvrigt var fungerende statsminister på det tidspunkt. Vi er godt klar over den vægt, ministeren lægger på deltagelse af parlamentarikerne, det har vi kunnet læse i den indledende tale, hvor ministeren taler om, at derved skabes den bedst mulige orientering, og man tillægger det overordentlig stor betydning. Men jeg vil gerne spørge ministeren, om der under denne generalforsamling eller måske tidligere – ministeren har jo stor erfaring som udenrigsminister – har været situationer, hvor man som minister har måttet tillægge det afgørende betydning, hvad den parlamentariske delegation tilrådede gennem missionschefen i FN. Jeg mener, det må have en vis interesse, ikke mindst for tingets tredjestørste partis medlemmer, som er eller har sat sig delvis uden for alt dette.

Må jeg i øvrigt til slut sige om denne sag, at